

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/104/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116202110
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2116202110.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačēja a sudkýň JUDr. Kataríny Slováčkovej a JUDr. Ľuboslavy Vankovej v spore žalobkyne: MILS, s. r. o., Hospodárska 55, Trnava, IČO: 36 743 275, proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom: C. XX, D., zast. advokátom: JUDr. Dušan Slanina, Kollárova 34, Trnava, o 850 eur a príslušenstvo, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 10C/28/2016-249 zo dňa 16.12.2021, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie 425 eur spolu s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 425 eur od 26.9.2013 do zaplatenia z titulu nároku na vydanie plnenia za nadužívanie spoločnej nehnuteľnosti žalovaným v mesiaci august 2013 zastavil; výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol; výrokom III. návrh na prerušenie konania zamietol a výrokom IV. rozhodol o trovách konania tak, že žalovanému priznal voči žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Právne svoje rozhodnutie vo vzťahu k zamietnutiu žaloby (výrok II.) odôvodnil nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie; vo vzťahu k výroku I. ho odôvodnil aplikáciou ust. § 161 ods.1 a 2, § 230 zák.č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“); vo vzťahu k výroku III. aplikáciou 162 ods.3 a § 164 C.s.p. a vo vzťahu k výroku IV. o trovách konania aplikáciou ust. § 255 ods.1, § 256 ods.1 a § 262 ods.1 C.s.p.

3. Vecne súd prvej inštancie vo vzťahu k výroku I. dôvodil tým, že po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia Okresného súdu Trnava, č. k. 10C/408/2015-673 zo dňa 10.10.2018 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/108/2019-718 zo dňa 18.3.2020, dospel k záveru, že je daná a) totožnosť účastníkov konania v danej veci a v posudzovanej veci, keď v oboch sporových veciach konali identické sporové strany, a to v identickom sporovom postavení a b) totožnosť predmetu konania v danej veci a v posudzovanej veci, kedy žalobkyňa skutkovo odôvodnila svoj nárok v oboch veciach identicky a domáhala sa identického nároku, teda nároku na zaplatenia sumy 425 eur a príslušenstva v súvislosti s tým, že žalovaný poberal za august 2013 nájomné nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že o nároku žalobkyne za mesiac august 2013 vo výške 425 eur bolo už právoplatne rozhodnuté. Z uvedeného dôvodu súd konanie v tejto časti s poukazom na § 230 v spojení s § 161 C.s.p. zastavil. Vo vzťahu k výroku II. súd prvej inštancie odôvodnil zamietnutie návrhu vo zvyšku tým, že sa jedná o nárok z titulu nadužívania spoločnej nehnuteľnosti zo strany žalovaného za mesiac január 2014 s tým, že žalobkyňa nie je aktívne vecne legitímovaná. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie bolo právoplatne

rozhodnuté, v konaní Okresného súdu Trnava, sp. zn. 27C/259/2016 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co/36/2019, že podielovým spoluvlastníkom spoločnej nehnuteľnosti nie je žalobkyňa, ale pôvodný vlastník E. F., od ktorého táto spoluvlastnícky podiel kúpnu zmluvou nadobudla. Súd prvej inštancie si uvedené závery osvojil, nakoľko po oboznámení sa so zisteným skutkovým stavom v danom konaní (kedy žalobca nezaložil znalecký posudok a kúpnu zmluvu do obchodného registra v súlade s § 59a ods. 1 a 3 obchodného zákonníka, hoci tak bol povinný urobiť) a jeho právnym posúdením, navyše podporeným aj rozhodnutím odvolacieho súdu, nie je možné zotrvávať na názore, že žalobkyni svedčí vlastnícke (spoluvlastnícke) právo. Prvoinštančný súd uviedol, že záväznosť údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností o vlastníctve žalobcu platí len dovtedy, pokiaľ nie je vlastnícke právo žalobcu spochybnené. Pre rozhodnutie je podstatný skutočný stav. Hoci bola žalobkyňa zapísaná v katastri nehnuteľností ako vlastníčka, jej vlastníctvo bolo sporné, pričom rozhodnutím súdu bola táto spornosť odstránená v jej neprospech. Kúpna zmluva je neúčinná, a teda nemohla byť podkladom na prevod jeho vlastníckeho práva, žalobkyňa tak nikdy nenadobudla vlastnícke právo k spoluvlastníckemu podielu na spoločnej nehnuteľnosti, preto mu jej nesvedčia práva vyplývajúce z podielového spoluvlastníctva, osobitne právo na vydanie úžitku z užívania spoločnej veci voči druhému spoluvlastníkovi nad rozsah spoluvlastníckeho podielu. Ak teda žalobkyňa založila svoje nároky na tom, že je vlastníkom a odvodzuje si vlastníckeho práva z titulu kúpnej zmluvy zo dňa 9.9.2009, súd prvej inštancie dospel k záveru, že vlastnícke právo jej nesvedčí. Už len pre absenciu aktívnej vecnej legitímácie nemohla byť v konaní o zaplatenie sumy 425 eur a príslušenstva z titulu toho, že žalovaný poberal nájomné za mesiac január 2014 úspešná. Vo vzťahu k výroku III., ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania do rozhodnutia dovolacieho súdu o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 23 Co/36/2019-169 vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že o vlastníckom práve k spoluvlastníckemu podielu bolo právoplatne rozhodnuté, pričom spoluvlastníkom spoluvlastníckeho podielu je iná osoba ako žalobkyňa. Súdy konajúce v otázke vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu vychádzali z toho, že v konaní, v ktorom súd posudzoval splnenie podmienky účinnosti kúpnej zmluvy žalobkyňa nepreukázala, že kúpna zmluva nadobudla účinnosť a ani to, že prípadná aplikácia § 59a Obchodného zákonníka je vylúčená. Znamená to, že neúčinná kúpna zmluva nemohla byť titulom zápisu vlastníckeho práva žalobkyne do katastra nehnuteľností. Pre toto konania by nebolo hospodárne a z hľadiska ochrany práv sporových strán na rýchlu a účinnú súdnu ochranu ani dôvodné konanie prerušiť, preto súd prvej inštancie návrh žalobkyne na prerušenie konania do času rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o jeho dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 23Co/36/2019-169, zamietol, ak navyše o neexistencii vlastníckeho práva žalobkyne je už právoplatne rozhodnuté. O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 a v spojení s § 256 ods. 1 C.s.p., teda podľa pomeru úspechu a neúspechu sporových strán a podľa procesného zavinenia strany na vzniku trov konania a to tak, keďže bol žalovaný úspešný v celom rozsahu, že mu priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil v celom rozsahu a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo ho zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu t.j. tak, že žalobkyňa má voči žalovanému právo na zaplatenie odplaty s príslušenstvom a právo na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a právo na náhradu trov konania na súde druhej inštancie v rozsahu 100 %. Odvolateľka uviedla, že kúpila dňa 9.9.2009 podiel na spoločných podnikateľských nehnuteľnostiach s adresou G. B. X, D. od právneho predchodcu E. F. H., ktorý bol vtedy podnikateľom. Podiel na nehnuteľnostiach kúpila za účelom napĺňania predmetov svojho podnikania v oblasti realitnej činnosti, nákup, predaj, prenájom nehnuteľností. Kúpno-predajná zmluva zo dňa 9.9.2009 nadobudla právoplatnosť a účinnosť na základe rozhodnutia príslušného katastrálneho úradu, ktorý mal právomoc rozhodovať aj o splnení podmienok v zmysle § 59a Obchodného zákonníka. Vydaním právoplatného rozhodnutia o vklade predmetnej zmluvy do katastra splnila podmienky aj príslušné podmienky v zmysle § 59a Obchodného Zákonníka. Po celý čas existencie spoluvlastníctva sa domáhala vstupu do predmetných spoločných nehnuteľností, žiadala vydanie kľúčov, aby mohla nehnuteľnosti užívať, žiadala o súhlas s výkonom predmetov svojho podnikania pre spoločné nehnuteľnosti, navrhovala dohodu o spoločných nehnuteľnostiach, možnosť prenájmu, možnosť vysporiadania spoluvlastníctva a to či už odkúpením podielu od žalovaného alebo predajom svojho podielu žalovanému. Odpoveďou jej bolo bránenie vstupu do spoločných nehnuteľností umiestnením psa, odmietnutie vydania kľúčov, slovné a fyzické útoky na konateľov spoločnosti, pričom po celú dobu spoločné nehnuteľnosti využíval žalovaný na vlastnú podnikateľskú činnosť v celku, rozhodoval o nich a následne ich aj svojvoľne prenajal tretej osobe, spoločnosti NEKA TRADE spol. s r. o. Žalovaný A. B., ako vtedajší žalobca

podal žalobu na vyslovenie neplatnosti predmetnej zmluvy zo dňa 9.9.2009 pričom v predmetnom v konaní na súde prvej inštancie sp. zn 8C/108/2010 v spojení s konaním na odvolacom súde sp.zn 9Co/66/2011, bolo prijaté rozhodnutie o zamietnutí žaloby o neplatnosť kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalobkyňou MILS, s.r.o. IČO: 36743275, Hospodárska 55, 917 01 Trnava, a jej právnym predchodcom E. F., IČO: 33550107. nar. XX.X.XXXX, bytom I. XX, D., preto má za to, že súd v konaniach posúdil platnosť predmetnej zmluvy zo všetkých zákonných hľadísk. V dôsledku uvedeného nadobudla právnu istotu vo vlastníctvo predmetného podielu na spoločných nehnuteľnostiach nadobudnutého na základe rozhodnutia príslušného katastrálneho úradu a následne aj súdnych konaní vedených na OS Trnava pod sp.zn 8C/108/2010 v spojení s konaním vedenom na KS TT pod sp. zn. 9Co/66/2011, OS Trnava pod sp. zn. 37C/100/2012, na OS Trnava pod sp.zn. 13C/195/2012 v spojení s rozhodnutím KS TT pod sp. zn. 9Co/161/2016 ako aj NS SR vo veci vypratania nehnuteľnosti a odstránenia reklamno informačného zariadenia z nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie nesprávne zistil, že nevykonáva činnosti, ktoré sú predmetom jej podnikania a to realitná činnosť a činnosť spočívajúca v prenájme nehnuteľností a že predmetná kúpna zmluva nebola uzatvorená v rámci jej bežného obchodného styku, preto nespadá pod ustanovenia 59a ods. 4 Obchodného zákonníka. Porušenie jej právnej istoty v oblasti vlastníckych práv zároveň znamená spochybnenie jej podnikateľskej činnosti v oblasti nakladania s nehnuteľnosťami, ktoré obstarala na vlastný účet. Považuje vklad každej zmluvy o prevode nehnuteľností za povinnosť uloženú súdom nad rámec príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Nevykonávanie jej podnikateľskej činnosti v oblasti nehnuteľností nebolo v danom ani v žiadnom inom súdnom konaní reálne preukázané, keď súd prvej inštancie rozhodoval na základe prevzatého právneho názoru z konania sp. zn. 8C/152/2015, v ktorom rozhodoval v čase práceneschopnosti konateľa konajúceho v jej mene napriek jeho ospravedlneniu a žiadosti o odročenie pojednávania. Konateľ E. A. E. F. v dôsledku zhoršovania zdravotného stavu bol uznaným PN, o čom bol súd prvej inštancie bezodkladne informovaný spolu s ospravedlnením a žiadosťou o odročenie pojednávania, pričom konateľka A. J. F. bola v uvedenom konaní navrhnutá ako svedok, čo by nebolo v súlade s C.s.p., ak by bola na pojednávaní v pozícii účastníka konania, teda žalobkyne. Súd prvej inštancie tak nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a neumožnil vykonať ďalšie dôkazy ňou navrhnuté v konaní. Otázku spochybnenia procesnej legitímácie otvoril súd na pojednávaní dňa 2.12.2016, pričom nemala dôvod predpokladať, že k uvedenej situácii dôjde, vzhľadom na to, že jej procesná legitímácia a podielové vlastníctvo k nadobudnutým nehnuteľnostiam neboli dosiaľ nikdy spochybnené v už právoplatne skončených súdnych konaniach, či už na súde prvej inštancie alebo na odvolacom súde a zistenia ohľadom skutočností vyplývajúcich z § 598 Obchodného zákonníka boli súdom už známe, teda nejde o žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali napádaný postup súdu v tomto konaní. Spochybnenie procesnej legitímácie z dôvodov § 59a Obchodného zákonníka považuje žalobca za porušenie zásady právnej istoty a de facto aj za rozhodnutie, ktorým bol porušený zákaz res iudicata, keď rozhodovanie o existencii vlastníckeho práva žalobou bolo predmetom právoplatne skončeného konania vedeného pod sp.zn. 8C/108/2010 na Okresnom súde Trnava a pod sp.zn. 9Co/66/2010 na Krajskom súde v Trnave o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, pričom súdy žalobu A. B. tam v procesnom postavení žalobcu voči žalovaným na vyhlásenie neplatnosti kúpnej zmluvy zamietli. Samotná podstata nadužívania spočíva v konaní žalovaného, ktorým si prisvojil viac práv ako mu prináleží a o spoločnej veci in concreto o nájme, rozhodoval sám bez nej ako spoluvlastníka a to bez toho aby si splnil čo i len informačnú povinnosť, a zároveň ju vylúčil z rozhodovania o spoločnej veci.

5. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný prostredníctvom svojho zástupcu. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyňu uložil povinnosť zaplatiť mu trovy odvolacieho konania. Uviedol, že žalobkyňa vo svojom poslednom spore, ktorý je ňu vo svojom právnom základe totožný s predchádzajúcimi, dnes už právoplatne skončenými konaniami 8C/152/2015 (päť skončených vecí), 23Cb/143/2015, 18C/446/2015 a 10C/408/2015 (tri skončené veci), opakovane uvádza rovnaké dôvody pre zmenu rozhodnutia, ako v predchádzajúcich konaniach. Základom dôvodnosti rozhodnutia aj v tomto je skutočnosť, že žalobkyňa v ňom nemá aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby, v ktorej sa domáha voči nemu zaplata 850 eur z dôvodu, že napriek kúpnej zmluve zo dňa 9.9.2009 na spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/2 na nehnuteľnostiach G. B. H. K. D., sa nestala riadnym a zákonným podielovým spoluvlastníkom a z toho dôvodu nebola oprávnená podať žalobu voči druhému podielovému spoluvlastníkovi, t.j. voči nemu. Dôvodom bolo to, že pri nadobúdaní spoluvlastníckeho podielu na predmetných nehnuteľnostiach žalobkyňa nespĺnila ako obchodná spoločnosť základné podmienky vtedy platného ustanovenia 59a Obchodného zákonníka ukladajúceho povinnosť vyhotoviť na predmet kúpy znalecký posudok a tento spolu s kúpnu zmluvou vložiť do zbierky listín DR SR pred zápisom do osobitnej evidencie (t.j. pred vkladom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností). Z toho

dôvodu kúpna zmluva nikdy nenadobudla účinnosť. Argumentácia žalobkyne právoplatne skončeným konaním OS TT sp. zn. 8C/108/2010 a KS v TT 9Co/66/2011, ktorého základom bolo porušenie predkupného práva a nie otázka absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy. V tomto konaní sa však sudy rovnako tak nezaoberali ani otázkou § 59a Obchodného zákonníka a teda, či kúpna zmluva je aj účinná. Až v konaní 8C/152/2015 bolo nepochybne preukázané to, že kúpna zmluva z 9. 9. 2009 nie je pre nesplnenie podmienok stanovených v ust. § 59a Obchodného zákonníka účinná a na základe neúčinnnej kúpnej zmluvy nemohla žalobkyňa nikdy legitímne nadobudnúť vlastnícke právo k spoluvlastníckemu podielu na predmetných nehnuteľnostiach. Uvedenú právnu skutočnosť potvrdili tak súd prvej ako aj druhej inštancie v konaní vedenom pod sp.zn. 27C/259/2016 ako aj odvolacom konaní vedenom pod sp.zn. 23Co/36/2019 o určenie vlastníckeho práva, v ktorom bol za podielového spoluvlastníka určený E. F., nar. XX.X.XXXX. Kvôli neustálym útokom zo strany konateľov žalobkyne podal aj žalobu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ktoré konanie bolo vedené na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 17C/95/2012 a v ktorom bola žaloba o zrušenie a vyporiadanie zamietnutá z dôvodu, že žalobkyňa nie je podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností z dôvodu aj žalobcom tvrdenej neúčinnosti kúpnej zmluvy. Žalobkyňa z nepochopiteľných dôvodov poukazuje na domnelé a vyfabulované vady konania OS TT v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/152/2015 avšak nepreukazuje ani netvrdí žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali porušenie práva na spravodlivý proces, pretože žalobkyňa je obchodná spoločnosť, ktorá má dvoch konateľov s rovnocenným postavením bez ohľadu na ich dosiahnuté vzdelanie. Celá argumentácia žalobkyne prečo nemohla konať na pojednávaní prostredníctvom svojho druhého konateľa A. J. F. tak nielen že prišla neskoro, ale navyše na ňu súd podľa nášho názoru ani nemohol prihliadať ako na právne relevantnú. Posúdenie aktívnej legitímácie žalobkyne v tomto konaní závisí od posúdenia objektívnej skutočnosti, t.j. či kúpna zmluva od ktorej svoju aktívnu legitímáciu odvodzuje je alebo nie je účinná, resp. absolútne neplatná pre rozpor so úkonom (ktoré účinky však nastávajú ex lege a nie konštitutívnym rozhodnutím súdu). Žalobkyňa splnenie svojich povinností výslovne jej stanovených v § 59a Obchodného zákonníka nielenže nepreukázala, ale ani netvrdila nielen v konaní 8C/152/2015, ale ani v tomto konaní a celou svojou argumentáciou, prečo všetko vlastne nerešpektovala platné právne predpisy v čase uzatvárania kúpnej zmluvy len potvrdzuje skutočnosť, že si tieto povinnosti nespĺnila a preto sú závery súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie správne.

6. Žalobkyňa v replike k vyjadreniu žalovaného v podstate zotrvala na svojich predchádzajúcich prednesoch a podaniach v konaní a rovnako zotrval na svojich prednesoch a podaniach v konaní v duplike aj žalovaný.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm.C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daný rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 381 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 a 2 C.s.p.).

8. Predmetom konania je požiadavka žalobcu na zaplatenie istiny vo výške 850 eur a príslušenstva t.j. 8,75% úroku z omeškania ročne s tým, že žalovaná suma pozostáva z odplaty za užívanie spoluvlastníckeho podielu žalovaným A. B. nad rámec spoluvlastníckeho podielu a to za mesiace august 2013 vo výške 425 eur a za mesiac január 2014 vo výške 425 eur, ktoré sú odvodené z prijatého nájomného od nájomcu žalovaného NEKA TRADE spol. s r.o. pre žalovaného A. B. z protiprávne uzatvorenej nájomnej zmluvy medzi nájomcom NEKA TRADE spol. s r.o. a žalovaným A. B..

9. Súd prvej inštancie žalobu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena preukázania aktívnej vecnej legitímácie. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobkyne je predmetom odvolacieho konania

posúdiť, či boli splnené procesné podmienky, či súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, či zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie procesné prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a či rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10. Súd prvej inštancie zamietol (vecne) žalobu (výrok II.) z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. Podľa ustálenej súdnej praxe pod pojmom aktívna vecná legitímácia sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva uplatňovaný nárok uplatnený žalobou v sporovom konaní; skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobkyne) alebo pasívnej (existencia tvrdennej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamieta. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne vedie vždy k zamietnutiu žaloby. Z uvedeného potom vyplýva, že vecná legitímácia nie je podmienkou konania, počas konania neboli zistené nedostatky podmienok konania, preto odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) C.s.p. nie je daný. V čase, keď rozhodoval súd prvej inštancie bolo právoplatne rozhodnuté, v konaní vedenom na Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 27C/259/2016, že podielovým spoluvlastníkom spoločnej nehnuteľnosti nie je žalobkyňa, ale pôvodný vlastník E. F., od ktorého žalobkyňa mala spoluvlastnícky podiel kúpnu zmluvou nadobudnúť. Prvoinštančný súd po oboznámení sa so zisteným skutkovým stavom v danom konaní (kedy žalobca nezaložil znalecký posudok a kúpnu zmluvu do obchodného registra v súlade s § 59a ods. 1 a 3 obchodného zákonníka, hoci tak bol povinný urobiť) a jeho právnym posúdením, navyše podporeným aj rozhodnutím odvolacieho súdu, nie je možné zotrvať na názore, že žalobkyňa svedčí vlastnícke právo. Poznamenal, že záväznosť údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností o vlastníctve žalobkyne platí len dovtedy, pokiaľ nie je vlastnícke právo žalobkyne spochybnené. Hoci bola žalobkyňa zapísaná v katastri nehnuteľností ako vlastník, jej vlastníctvo bolo sporné, pričom rozhodnutím súdu bola táto spornosť odstránená v neprospech žalobkyne. Kúpna zmluva je neúčinná, a teda nemohla byť podkladom na prevod jej vlastníckeho práva, preto žalobkyňa nikdy nenadobudla vlastnícke právo k spoluvlastníckemu podielu na spoločnej nehnuteľnosti. Žalobkyňa tak ani nesvedčia práva vyplývajúce z podielového spoluvlastníctva, osobitne právo na vydanie úžitku z užívania spoločnej veci voči druhému spoluvlastníkovi nad rozsah spoluvlastníckeho podielu. Ak žalobkyňa založila svoje nároky na tom, že je vlastníkom a odvodzuje si vlastníckeho práva z titulu kúpnej zmluvy zo dňa 9.9.2009, pričom jej vlastnícke právo, už len to je dôvodom, pre ktorý nemohla byť v konaní o zaplatenie sumy 425 eur s príslušenstvom z titulu toho, že žalovaný poberal nájomné za mesiac január 2014 úspešná, preto v tejto časti súd prvej inštancie správne zamietol (výrok II.). Polemika ohľadom povahy samotného žalobného nároku a s tým súvisiacej námietky premlčania t.j. či sa jednalo o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo o peňažný nárok spoluvlastníka na vydanie plnenia za užívania spoločnej veci nad rozsah spoluvlastníckeho podielu, bola z pohľadu rozhodnutia odvolacieho súdu právne irelevantná.

11. Odvolací súd sa stotožnil aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie vyjadreným vo výroku I. jeho rozhodnutia o zastavení konania v časti o zaplatenie 425 eur spolu s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 425 eur od 26.9.2013 do zaplatenia z titulu nároku na vydanie plnenia za nadužívanie spoločnej nehnuteľnosti žalovaným v mesiaci august 2013, pretože z obsahu rozhodnutia Okresného súdu Trnava, č. k. 10C/408/2015-673 vyplynulo, že tu je daná a) totožnosť sporových strán v danej veci a v posudzovanej veci, keď v oboch sporových veciach konali identické sporové strany, a to v identickom sporovom postavení a b) totožnosť predmetu konania v danej veci a v posudzovanej veci, kedy žalobkyňa skutkovo odôvodnila svoj nárok v oboch veciach identicky a domáhal sa identického nároku, t.j. žalobného nároku na zaplatenia sumy 425 eur a príslušenstvom v súvislosti s tým, že žalovaný poberal za august 2013 nájomné nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu. Keďže o nároku žalobkyne za mesiac august 2013 vo výške 425 eur bolo už právoplatne rozhodnuté, správne súd prvej inštancie konanie v tejto časti s poukazom na § 230 v spojení s § 161 C.s.p. (výrok I.), keďže išlo o takú procesnú podmienku, ktorý nebolo možné odstrániť, zastavil.

12. Odvolanie proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento návrh na prerušenie konania do rozhodnutia dovolacieho súdu o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 23Co/36/2019-169 zamietol podľa odvolacieho súdu nebolo dôvodné, pretože správne súd prvej inštancie uviedol, že o vlastníckom práve k spoluvlastníckemu podielu je právoplatne rozhodnuté,

príčom odvolací súd dodáva, že návrh na prerušenie konania nemôže byť procesným prostriedkom ako odďaľovať záväznosť právoplatných a vykonateľných rozhodnutí nadriadeného súdu. Súd prvej inštancie preto nemal dôvod na prerušenie konania v zmysle ustanovenia § 164 C.s.p. Odvolací súd v danom prípade prioritizuje právo sporových strán na také súdne konanie, ktoré prebehne čo najrýchlejšie, hospodárne a bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 17 C.s.p.).

13. V prejednávanej veci odvolací súd nezistil, že by súd prvej inštancie nebol býval vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v citovanom ustanovení § 191 ods. 1 C.s.p. Odvolací súd je zhodne so súdom prvej inštancie názoru, že žalobkyňa nepreukázala, že je podielovou spoluvlastníčkou spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnostiach v dôsledku čoho by jej mal byť priznaný žalobný nárok (výrok II.), naviac, ak o žalobnom nároku (výrok I.) bolo právoplatne rozhodnuté. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, ako aj zastavení konania vyprecizoval v odôvodnení preskúmaného rozsudku. Odvolacia námietka žalobkyne o nesprávnom zistení skutkového stavu súdom prvej inštancie je tak nenáležitá, pričom ani námietka žalobkyne o tvrdenom rozpore zastúpenia žalovaného so zákonom nemala žiadne vecné opodstatnenie. Dôvodnou nebola ani námietka o nevykonaní dôkazného prostriedku výsluch svedka (konateľky žalovanej), pretože túto bolo možné vyslychnúť na návrh v procesnom postavení strany, samozrejme ak by súd prvej inštancie vykonanie takéhoto dôkazu pripustil.

14. Ďalšie odvolacie argumenty žalobkyne odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilé privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

15. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p. z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 C.s.p., pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

17. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Súd poučuje strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).